భారత సర్వోన్నత న్యాయస్థానం

బొప్పన్న వెంకటేశ్వరలూ మరియు ఇతరులు
vs.
సూపరింటెండెంట్, సెంట్రల్ జైలు,
హైదరాబాద్ రాష్ట్రం.
యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా -ఇంటర్ వేనర్

[మెహర్ చంద్ మహాజన్, ఎస్. ఆర్. దాస్ మరియు భగవతి జెజె.]

నివారణ నిర్బంధం (నివారణ నిర్బంధం) (రెండవ సవరణ) చట్టం (XLI ఆఫ్ 1952), ఎస్. 11-A-చట్టం 22 ఆగస్టు, 1952న ఆమోదించబడింది -1952 సెప్టెంబర్ 30న అమలులోకి తీసుకురాబడింది-1952 సెప్టెంబర్ 30న నిర్బంధం గడువు ముగియడం-1952 సెప్టెంబర్ 22న నిర్బంధాన్ని 1952 డిసెంబర్ 31 వరకు పొడిగిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేయడం -పొడిగింపు ఉత్తర్వు యొక్క చెల్లుబాటు-జనరల్ క్లాజుల చట్టం (X ఆఫ్1897), ఎస్. 22-చట్టం LXI ఆఫ్ 1952, ఎస్. 11-A (2), యొక్క వర్తింపు.

అర్జీదారుకు 1951 అక్టోబర్ 20వ తేదీన నిర్బంధ ఉత్తర్వులు జారీ చేయబడ్డాయి మరియు సలహా బోర్డుకు సూచించిన తరువాత, ప్రభుత్వం నిర్బంధాన్ని ధృవీకరించింది మరియు తేదీ 1952 మార్చి 31 వరకు నిర్బంధం కొనసాగించాల్సిందని పేర్కొంది, 1952 మార్చి 20న, నిర్బంధాన్ని సెప్టెంబర్ 30 వరకు పొడిగించారు. 1952 సెప్టెంబరు 22 న, నిర్బంధాని మళ్లీ 1952 డిసెంబరు 31 వరకు పొడిగించబడింది. నిర్బంధాన్ని అక్టోబర్ 1, 1952 తర్వాత పొడిగించే అధికారం ప్రభుత్వానికి 1952 సెప్టెంబరు 22న లేదని ఎందుకనగా 1952 నాటి నివారణ నిర్బంధం (రెండో

సవరణ) చట్టం కి ఆగస్టు, 1952 లో రాష్ట్రపతి ఆమోదం పొందినప్పటికీ సెప్టెంబర్ 30, 1952వ తేదీ నుంచే అమల్లోకి వచ్చిందని అప్పీలుదారులు తరఫున వాదించారు.

నిర్ణయించారు, (i) సాధారణ క్లాజుల చట్టం, 1897లోని సెక్షన్ 22లోని నిబంధనల ప్రకారం సెప్టెంబర్ 22న నిర్బంధ కాలాన్ని పొడిగిస్తూ జారీ చేసిన ఉత్తర్వులను సమర్థించలేమని; ఈ సెక్షన్ లోని "ఆర్డర్" అనే పదానికి అర్థం చట్టం కింద పనులు చేయవలసిన విధానం గురించి ఆదేశాలను నిర్దేశించే ఉత్తర్వు అని అర్థం మరియు ఆ చట్టం అమల్లోకి రాకముందే ఒక చట్టం యొక్క నిబంధన కింద ఒక నిర్దిష్ట వ్యక్తికి వ్యతిరేకంగా వాస్తవికమైన ఉత్తర్వు చేయవచ్చని ఈ సెక్షన్ అర్థం కాదు.

(ii) నివారణ నిర్బంధం (రెండవ సవరణ) చట్టం, 1952 లోని సెక్షన్ 11-ఎ లోని "ఆర్డర్" అనే పదాలు ప్రారంభ నిర్బంధ ఉత్తర్వును సూచించవు, ఆ ఉత్తర్వులో నిర్బందానికి కాలపరిమితి చట్టబద్ధంగా నిర్ణయించలేదు కాని చట్టం యొక్క సెక్షన్ 11 (1) ప్రకారం చివరికి ధృవీకరించబడిన నిర్బంధ ఉత్తర్వుకు మరియు పిటిషనర్ నిర్బంధాన్ని స్వయంచాలకంగా 1953 ఏప్రిల్ 1 వరకు పొడిగించినట్లుగా పరిగణించలేము సెక్షన్ 11-ఎ నిబంధనల ప్రకారం అప్పీలుదారులు నిర్బంధానికి సంబంధించిన ప్రాథమిక ఉత్తర్వుల్లో నిర్బంధ కాలాన్ని పేర్కొనని వాస్తవం కారణముగా.

(iii) నివారణ నిర్బంధం (రెండవ సవరణ) చట్టం, 1952 లోని సెక్షన్ 11-ఎ (2) లోని నిబంధనలను అమలు చేయడం ద్వారా అప్పీలుదారు యొక్క నిర్బంధం 1952 సెప్టెంబర్ 30 తరువాత కొనసాగలేదు, ఎందుకంటే అప్పీలుదారు నిర్బంధం గడువు ముగియాల్సిన తేదీ, అంటే 1952 సెప్టెంబర్ 30 ఇంకా మొదటి సవరణ చట్టం (చట్టం XXXIV ఆఫ్ 1952) గడువు ముగిసిన తేదీ ఒకటే ఉండడం అనుకోకుండానో లేదా యాదృచ్ఛికంగా జరిగింది, ఉదాహరణకు 11 - ఎ(2) ఉత్తర్వులో తక్కువ కాలపరిమితిని నిర్దేశిస్తే, బందీ విడుదలకు అర్హుడు అవుతాడు.

(iv) సెక్షన్ 11-ఎ (2) లోని "తక్కువ కాలం" అనే పదానికి అర్థం 1953 ఏప్రిల్ 1 వరకు లేదా సెక్షన్ లో పేర్కొన్న 12 నెలల వ్యవధి ముగిసే వరకు పొడిగించబడని కాలం మరియు 1952 సెప్టెంబర్ 30 కంటే ముందు ముగిసే కాలం అని అర్థం కాదు.

(v) అందువల్ల అప్పీలుదారును 1952 సెప్టెంబర్ 30 తర్వాత నిర్బంధించడం చట్టవిరుద్ధం

ప్రారంభిక అధికార పరిధి: రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం హేబియస్ కార్పస్ స్వభావంతో కూడిన రిట్‌ల కోసం అప్పీలు (1952 నాటి నం. 335, 350, 356, 362 మరియు 366).

ఎ. ఎస్. ఆర్. చారి (అమికస్ క్యూరీ) అర్జీదారుల తరపున

బి. గణపతి అయ్యర్ 1952 నాటి నం. 335 మరియు 356 అర్జీల లో ప్రతివాదుల తరపున.

హన్మంత్ రావు వైష్ణవ్ 1952 నాటి నం. 350, 362 మరియు 366 అర్జీల లో ప్రతివాదుల తరపున.

సి. కె. డఫ్తరీ , భారతదేశం సొలిసిటర్ జనరల్ (పోరస్ ఏ, మెహతా, అతనితో పాటు) ఇంటర్ వెనర్ తరపున.

1952 నవంబర్ 24. న్యాయస్థానం ఇచ్చిన తీర్పును వెలువరించింది

మహాజన్ జె. – 1952 నాటి నివారణ నిర్బంధం (రెండో సవరణ) చట్టం, LXI ఆఫ్ 1952 చట్టం IV లో చేర్చిన సెక్షన్ 11-ఎ అన్వయానికి గురియైన ఈ అప్పీలు మరియు మరో నాలుగు , అనగా 1952 నాటి నం. 350, 356, 362 మరియు 366 లలో లేవనెత్తారు.

వాస్తవానికి 1950 నాటి నాటి చట్టం 1951 ఏప్రిల్ 1వ తేదీతో ముగియాల్సి ఉండగా, ఆ సంవత్సరంలోనే ఒక సవరణ చట్టం ఆమోదించబడింది, ఇది ఇతర విషయాలతో పాటు 1952 ఏప్రిల్ 1 వరకు దాని జీవితకాలాన్ని పొడిగించింది. నివారణ నిర్బంధం (సవరణ) చట్టం, 1952 అని పిలువబడే కొత్త చట్టం 1952 లో (చట్టం XXXIV ఆఫ్ 1952) ఆమోదించబడింది. ఈ చట్టం యొక్క ప్రభావం 1950 నాటి చట్టం యొక్క జీవితకాలాన్ని మరో ఆరు నెలలు అంటే 1952 అక్టోబరు 1 వరకు పొడిగించడం. 1952 ఆగస్టు 22 న, నివారణ నిర్బంధం యాక్ట్, 1950 ను సవరించడానికి, నివారణ నిర్బంధం (రెండవ సవరణ) చట్టం, చట్టం LXI ఆఫ్ 1952 అని పిలువబడే ఒక చట్టం రాష్ట్రపతి ఆమోదాన్ని పొందింది, దీని ద్వారా ఆ చట్టం జీవితకాలం 1954 డిసెంబర్ 31 వరకు పొడిగించబడింది. కేంద్ర ప్రభుత్వం నియమించిన తేదీ నుంచి ఇది అమల్లోకి రావాల్సి ఉంది. 1952

సెప్టెంబర్ 15 నాటి నోటిఫికేషన్ ద్వారా కేంద్ర ప్రభుత్వం 1952 సెప్టెంబర్ 30వ తేదీని కొత్త చట్టం అమల్లోకి రావాల్సిన తేదీగా ప్రకటించింది.

అప్పీలుదారుకు 1951 అక్టోబర్ 20న నిర్బంధ ఉత్తర్వులు జారీ అయ్యాయి. నిర్బంధానికి గల కారణాలను 1951 నవంబర్ 1న ఆయనకు సమర్పించారు. అతని కేసును సలహా బోర్డుకు సూచించారు 1951 నవంబర్ 24న. డిసెంబర్ 13, 1951 న తన నివేదికను సలహా బోర్డు సమర్పించింది. సంబంధిత ప్రభుత్వం జనవరి 21, 1952 న నిర్బంధాన్ని ధృవీకరించింది. 1952 మార్చి 31వ తేదీ వరకు నిర్బంధాన్ని కొనసాగించాలని పేర్కొంది. 1952 మార్చి 29న అప్పీలుదారు నిర్బంధాన్ని 1952 సెప్టెంబర్ 30 వరకు, మరియు 1952 సెప్టెంబర్ 22న మళ్లీ 1952 డిసెంబర్ 31 వరకు పొడిగించారు. ఇతర అప్పీలలో కూడా నిర్బంధాలను 1952 డిసెంబర్ 31 వరకు పొడిగిస్తూ 1952 సెప్టెంబర్ 22న చివరి ఉత్తర్వు జారీ చేశారు. అయితే ఈ పొడిగింపు కోసం కొత్త చట్టంలోని అధికారాలను ఉపయోగించడం ద్వారా మినహా 1952 సెప్టెంబర్ 30 తర్వాత నిర్బంధాలను కొనసాగించలేరు.

1952 సెప్టెంబరు 22న, 1952 అక్టోబరు 1 తర్వాత నిర్బంధాన్ని కొనసాగించడానికి , అంటే, అప్పుడు అమలులో ఉన్న చట్టం యొక్క జీవితకాలం దాటిన తర్వాత , పొడిగింపు ఉత్తర్వు చేయడానికి రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి అధికార పరిధి లేదని మరియు నిర్బంధ కాలాన్ని డిసెంబర్ 31, 1952 వరకు పొడిగించిన ఉత్తర్వు చట్టవిరుద్ధం అని బందీల తరపున వాదించారు. మా అభిప్రాయము లో, ఈ వాదన బాగా స్థాపించబడింది. 1952 నాటి నివారణ నిర్బంధం (రెండో సవరణ) చట్టం నిబంధనల ప్రకారం నిర్బంధ కాలాన్ని పొడిగించే అధికారం తమకు ఉందని, సవరించిన చట్టం ఇంకా అమలులోకి

రాష్ట్రపతికి ఆ చట్టాన్ని పార్లమెంటు ఆమోదించిన తర్వాత ఆ అధికారాలను ఉపయోగించుకోవచ్చని పేర్కొంటూ 1952 సెప్టెంబర్ 22న ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను సమర్థించాలని రాష్ట్రప్రభుత్వం తరఫున కోరారు. జనరల్ క్లాజుల చట్టం (X ఆఫ్ 1897) లోని సెక్షన్ 22 లోని నిబంధనలపై ఈ ప్రతిపాదనను ఉంచారు. సెక్షన్ 22 ఈ క్రింది విధంగా ఉంది: ---

"ఏదైనా కేంద్ర చట్టం లేదా రెగ్యులేషన్ ఆమోదించిన వెంటనే అమల్లోకి రాకపోతే, నియమాలు లేదా బై-లాస్ ను రూపొందించడానికి లేదా చట్టం లేదా రెగ్యులేషన్ యొక్క అనువర్తనానికి సంబంధించి ఉత్తర్వులు జారీ చేయడానికి అధికారం ఇవ్వబడింది. లేదా ఎప్పుడు, ఎక్కడ, లేదా ఏ పద్ధతికి సంబంధించి .... చట్టం లేదా రెగ్యులేషన్ కింద ఏదైనా చేయవలసి వస్తే చట్టం లేదా రెగ్యులేషన్ ఆమోదించిన తరువాత ఆ అధికారాన్ని ఎప్పుడైనా ఉపయోగించవచ్చు; కానీ చట్టం లేదా రెగ్యులేషన్ ప్రారంభమయ్యేవరకు నియమాలు, బై-లాస్ లేదా అలా చేసిన లేదా జారీ చేయబడిన ఉత్తర్వులు అమల్లోకి రావు."

ఈ సెక్షన్ 1899 ఇంగ్లీష్ ఇంటర్ ప్రెటేషన్ చట్టంలోని సెక్షన్ 37కు అనుగుణంగా ఉంటుంది. అది ఒక చట్టం అమల్లోకి వస్తుందనే ఆశాభావముతో ఒక చట్టం అమల్లోకి వచ్చే తేదీకి ముందే నిబంధనలు, బై-లాస్, ఆర్డర్లు రూపొందించడం దీని ఉద్దేశం. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఇది చట్టం రావడానికి ముందు చేసిన నియమాలు, బై-లాస్ మరియు ఉత్తర్వులను ధ్రువీకరిస్తుంది చట్టం ఆమోదించిన తరువాత మరియు చట్టం అమల్లోకి రావడానికి సన్నాహకంగా వీటిని తయారు చేస్తారు. కొత్త చట్టంలోని ఏదైనా నిర్దిష్ట సెక్షన్ ద్వారా అందించబడిన అధికారాన్ని వినియోగించుకుంటూ ఏ వ్యక్తికి వ్యతిరేకంగానైనా వాస్తవికమైన ఉత్తర్వులను జారీ చేయడానికి ఇది

రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి అనుమతి లేదా అధికారం ఇవ్వదు.

"దీనికి సంబంధించి" సెక్షన్ యొక్క పదాలు సెక్షన్ ద్వారా ఇవ్వబడిన అధికారం యొక్క పరిమితిని మరియు పరిధిని సూచిస్తాయి. ఈ చట్టం ప్రకారం ఏ పని చేయాలన్నా సమయం, పద్ధతికి సంబంధించి మాత్రమే ఉత్తర్వులు జారీ చేయవచ్చు. కొత్త చట్టంలోని ఏవైనా నిబంధనలు ప్రకారం చేసిన అధికారాలను ఉపయోగించి నిర్బంధాన్ని పొడిగించాలని ఆదేశించడం చట్టం కింద ఏదైనా చేయవలసిన సమయం లేదా విధానానికి సంబంధించిన ఉత్తర్వు కాదు. చట్టం ప్రకారం, చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత మాత్రమే అటువంటి ఉత్తర్వులు ఇవ్వగలరు తప్ప అమలులోకి అది వస్తుందనే ఆశభావముతో కాదు. పునరావలోకించే నిర్వహణ లేని ఈ చట్టం అమల్లోకి రాక ముందు చేసిన ఉత్తర్వులను ధ్రువీకరించజాలదు. ఈ సెక్షన్ లోని "ఉత్తర్వు" అనే పదం అంటే చట్టం కింద చేయాల్సిన పనుల గురించి ఆదేశాలు ఇచ్చే ఉత్తర్వ అని, చట్టం అమల్లోకి రాకముందే ఆ తరహా ఉత్తర్వులు జారీ చేయవచ్చని, అయితే చట్టం అమల్లోకి రాకముందే ఫలానా వ్యక్తికి వ్యతిరేకంగా వాస్తవికమైన ఉత్తర్వులు జారీ చేయవచ్చని దీని అర్థం కాదని మాకు అనిపిస్తోంది. అందువల్ల రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తరఫున లేవనెత్తిన వాదనకు బలం లేదని, 1952 సెప్టెంబర్ 22న బందిల నిర్బంధాన్ని 1952 డిసెంబర్ 31 వరకు పొడిగిస్తూ జారీ చేసిన ఉత్తర్వులు చట్టవిరుద్ధమని మా అభిప్రాయం.

కేంద్రప్రభుత్వం తరఫున గౌరవ సొలిసిటర్ జనరల్ జోక్యం చేసుకుని అప్పీలుతో పాటు సంబంధిత అప్పీలులోని ఇతరుల నిర్బంధం చట్టవిరుద్ధమైనదని వాదించారు, ఎందుకంటే ఈ కేసులన్నింటిలో నిర్బంధం యొక్క నిర్బంధ కాలాన్ని ప్రారంభ ఉత్తర్వుల్లో పేర్కొనలేదు మరియు సెక్షన్ 11- ఎ

(2) ప్రభావంతో , పిటిషనర్ల నిర్బంధం స్వయంచాలకంగా 1953 ఏప్రిల్ 1, వరకు పొడిగించబడింది.

కొత్త చట్టం [నివారణ నిర్బంధం, (రెండవ సవరణ) చట్టం, 1952] లోని సెక్షన్ 10, ఈ నిబంధనలలో ఉన్న కొత్త సెక్షన్ 11-ఎ ను జోడిస్తుంది. అది ఈ విధముగా ఉంది:

(1) సెక్షన్ 11 కింద ధృవీకరించబడిన ఏదైనా నిర్బంధ ఉత్తర్వులకు అనుగుణంగా ఏ వ్యక్తినైనా నిర్బంధించగల గరిష్ట వ్యవధి నిర్బంధ తేదీ నుండి పన్నెండు నెలలు.

(2) సబ్ సెక్షన్ (1) లో ఏదైనా ఉన్నప్పటికీ, సెక్షన్ 11 కింద ధృవీకరించబడిన ప్రతి నిర్బంధ ఉత్తర్వు నివారణ నిర్బంధం (రెండవ సవరణ) చట్టం, 1952, ప్రారంభానికి ముందు, ఉత్తర్వులో తక్కువ వ్యవధిని పేర్కొనకపోతే, 1953 ఏప్రిల్ 1 వ తేదీ వరకు లేదా నిర్బంధ తేదీ నుండి పన్నెండు నెలల గడువు ముగిసే వరకు, ఏ నిర్బంధ కాలం తరువాత ముగిసినా అమలులో కొనసాగుతుంది.

(3) నివారణ నిర్బంధం (సవరణ) చట్టం, 1952 (XXXIV ఆఫ్ 1952) యొక్క సెక్షన్ 3 లో పేర్కొన్న ఏదైనా విరుద్ధంగా ఉన్నప్పటికీ సబ్ సెక్షన్ (2) యొక్క నిబంధనలు అమల్లోకి వస్తాయి, అయితే ఈ సెక్షన్ లో ఉన్నదేదీ ముందుగా నిర్బంధ ఉత్తర్వులను ఉపసంహరించుకునే లేదా సవరించే సంబంధిత ప్రభుత్వ అధికారాన్ని ప్రభావితం చేయదు."

ఈ విభాగం యొక్క వ్యాకరణ నిర్మాణంలో సబ్ సెక్షన్ (2) లోని "ఉత్తర్వు" అనే పదం నిర్బంధం యొక్క ప్రారంభ క్రమాన్ని సూచిస్తుందని మరియు అటువంటి ఉత్తర్వ చట్టంలో పరిగణించబడనందున ధృవీకరణ క్రమాన్ని సూచించలేమని సూచించబడింది. మా అభిప్రాయం ప్రకారం, ఈ వాదన సరైనది కాదు. ఈ న్యాయస్థానం 1951 నాటి అర్జీ నెం.308 [మఖన్ సింగ్ తార్సికా v. పంజాబ్ రాష్ట్రం (1)] లో నిర్బంధం యొక్క ప్రారంభ క్రమంలో నిర్బంధ కాలాన్ని

నిర్ణయించడం చట్టం యొక్క పథకానికి విరుద్ధమని మరియు సలహా మండలి ముందు ఉంచినప్పుడు అప్పీలుదారు కేసును నిష్పక్షపాతంగా పరిగణనలోకి తీసుకోవడానికి ఇది పక్షపాతం చూపుతుంది కాబట్టి దీనిని సమర్థించలేమని తీర్పునిచ్చింది. ఆ తీర్పు 1951 డిసెంబరు 10 న వెలువడింది. శాసనాల నిర్మాణం, శాసన సూత్రాల ప్రకారం చట్టం LXI ఆఫ్ 1952 లోని సెక్షన్ 11–ఎ ను పార్లమెంటు అమలు చేసినప్పుడు నిర్బంధం యొక్క ప్రారంభ క్రమంలో ఏ కాలపరిమితిని పేర్కొనలేమని ఈ కోర్టు తీసుకున్న నిర్ణయం గురించి తెలిసి ఉంటుందని భావించాలి. – పార్లమెంటు సబ్ సెక్షన్ (2) లో ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ (రెండవ సవరణ) చట్టం, 1952 ప్రారంభానికి ముందు సెక్షన్ 11 కింద ధృవీకరించబడిన ప్రతి నిర్బంధ ఉత్తర్వు , ఉత్తర్వులో తక్కువ వ్యవధిని నిర్దేశిస్తే తప్ప , ఒక నిర్దిష్ట తేదీ వరకు అమలులో కొనసాగుతుంది అని పేర్కొన్నప్పుడు , అది నిర్బంధం యొక్క ప్రారంభ క్రమాన్ని సూచించకుండా "ఉత్తర్వు" అనే పదాల ద్వారా సూచించడానికి ఉద్దేశించబడింది. ఎందుకంటే ఆ క్రమంలో నిర్బంధం యొక్క కాలాన్ని చట్టబద్ధంగా పేర్కొనలేము , కానీ చివరికి సెక్షన్ 11 (1) కింద ధృవీకరించబడిన నిర్బంధ ఉత్తర్వులకు అనుగుణంగా. ఆ దశలో ప్రతి బందీ విషయంలో నిర్బంధ కాలాన్ని పేర్కొనడానికి ప్రభుత్వానికి తగిన స్వేచ్ఛ ఉందని మేము చెప్పినప్పుడు మేము ఎటువంటి వివాదాస్పదమైన పరిస్తితి లో లేము . సబ్ సెక్షన్ (2) ఉత్తర్వు లో ఒక వ్యవధిని పేర్కొనడం ను సూచించినప్పుడు, అది నిర్బంధం యొక్క ప్రారంభ క్రమాన్ని కాకుండా సెక్షన్ 11 (1) కింద ధృవీకరించబడిన నిర్బంధ ఉత్తర్వులను సూచించాలని భావిస్తుందని మేము సంతృప్తి చెందుతున్నాము.

(1) [1952] ఎస్. సి. ఆర్. 368.

ప్రకటనలోని ఉత్తర్వులో పేర్కొన్న కాలపరిమితి చట్టం యొక్క జీవితానికి నిర్ణయించిన తేదీకి సమానంగా ఉందని, కాలపరిమితి యొక్క నిర్దిష్ట ప్రస్తావన అనవసరమని, అందువల్ల కొత్త చట్టంలోని సెక్షన్ 11-ఎ లోని సబ్ సెక్షన్ (2) ను అమలు చేయడం ద్వారా నిర్బంధ ఉత్తర్వులు 1953 ఏప్రిల్ 1 వరకు కొనసాగవచ్చని, వాస్తవానికి ఆ ఉత్తర్వులో ఏ కాలపరిమితిని పేర్కొననట్లు అని వాదించారు. సెక్షన్ 11-ఎ (2) లో ఉపయోగించిన భాష ప్రకారం ఈ వాదనను కొనసాగించలేము ఈ విభాగంలో ఉపయోగించిన పదబంధాలు చట్టం XXXIV ఆఫ్ 1952 యొక్క సెక్షన్ 3 లో ఉపయోగించిన భాషకు తీవ్ర వ్యత్యాసం కలిగి ఉన్నాయి మరియు లక్ష్యం అదే ఉద్దేశ్యాన్ని తెలియజేసినట్లయితే, పార్లమెంటు XXXIV ఆఫ్ 1952 యొక్క సెక్షన్ 3 లో మాదిరిగానే సెక్షన్ 11-ఎ (2) లో అదే భాషను ఉపయోగించేది. ఆ సెక్షన్ ఇలా ఉంది: -

" ప్రధాన చట్టంలోని సెక్షన్ 11 కింద ధృవీకరించబడిన మరియు ఈ చట్టం ప్రారంభానికి ముందు అమల్లో ఉన్న ప్రతి నిర్బంధ ఉత్తర్వు ఈ చట్టం ద్వారా సవరించిన ప్రధాన చట్టంలోని నిబంధనల ప్రకారం ధృవీకరించినట్లుగా అమల్లో ఉంటుంది ; అందుకనుగుణంగా నిర్బంధ కాలాన్ని అటువంటి నిర్బంధ ఉత్తర్వులో పేర్కొనడం లేదా (ఏదైనా పదాల రూపంలో) కాలవ్యవధి లేదా ప్రధాన చట్టం ముగిసే వరకు లేదా 1952 మార్చి 31వ తేదీ వరకు పేర్కొన్నప్పుడు, ప్రిన్సిపల్ యాక్ట్ అమల్లో ఉన్నంత కాలం అటువంటి నిర్బంధ ఉత్తర్వులు అమలులో ఉంటాయి. "

ఒక ఉత్తర్వులో పేర్కొన్న తేదీ చట్టం జీవితకాలంతో ముడిపడి ఉంటే నిర్బంధం స్వయంచాలకంగా మరింత కాలానికి కొనసాగుతుందని పార్లమెంటు చెప్పాలనుకున్నప్పుడు , స్పష్టమైన మరియు నిర్ద్వందమైన భాషలో మరియు తగిన పదాలను ఉపయోగించడం ద్వారా చెప్పింది. నిర్బంధాన్ని నిర్ణయించడానికి నిర్దేశించిన తేదీ చట్టం గడువు ముగిసే తేదీతో ముడిపడి ఉన్న సందర్భాలు ఉండవచ్చు, అలాంటి కేసులన్నింటినీ కవర్ చేయడానికి సెక్షన్ 3 లో స్పష్టమైన

నిబంధనను చేసింది. సెక్షన్ 11-ఏ (2) లో మాత్రమే తక్కువ వ్యవధిని ఉత్తర్వులో పేర్కొనకపోయినట్లయితే ఆ తేదీకి బందీ విడుదలకు అర్హుడని పేర్కొంది. అప్పీలుదారు కు వ్యతిరేకంగా జారీ చేసిన ఉత్తర్వులో మరియు సంబంధిత అప్పిలలో జారీ చేసిన ఉత్తర్వులలో, 1952 సెప్టెంబర్ 30 ని నిర్బంధం కొనసాగే తేదీగా నిర్దేశించారు మరియు సెక్షన్ 11 – ఎ యొక్క సబ్ సెక్షన్ (2) నిబంధనలను అమలు చేయడం ద్వారా వారి ప్రస్తుత నిర్బంధం ఆ తేదీ తరువాత కొనసాగడానికి వీల్లేదు, ఎందుకంటే అనుకోకుండా లేదా యాదృచ్ఛికంగా ఆ తేదీ మొదటి సవరణ చట్టం యొక్క గడువు ముగియాల్సిన తేదీతో సమానంగా ఉంది.

నిర్బంధాన్ని కొనసాగించాల్సిన తేదీని ఉత్తర్వులో పేర్కొన్నప్పటికీ, 1952 సెప్టెంబర్ 30 కంటే తక్కువ కాలపరిమితిని నిర్ణయించలేదని, (చట్టం XXXIV ఆఫ్ 1952 గడువు ముగియనున్న తేదీ) మరియు బందీలు సెక్షన్ 11-ఎ లోని సబ్ సెక్షన్ (2) నిబంధనల ప్రయోజనాన్ని పొందడానికి అర్హులు కాదని వాదించారు. ఈ వాదనను వ్యాకరణపరంగా నిలబెట్టడం కష్టం "ఉత్తర్వులో తక్కువ వ్యవధిని పేర్కొనకపోతే" అనే పదాలు ఆ వెంటనే పేర్కొన్న కాలాలను స్పష్టంగా సూచిస్తాయి, అనగా మొదటి ఏప్రిల్, 1953, లేదా నిర్బంధ తేదీ నుండి పన్నెండు నెలల గడువు ముగిసే తేదీ. చట్టం XXXIV ఆఫ్ 1952 గడువు ముగిసే తేదీ గురించి వాటిలో ఎటువంటి ప్రస్తావన లేదు. గౌరవ సొలిసిటర్ జనరల్ దృష్టిని ఈ విభాగాన్ని నిశితంగా చదవడం మరియు దాని వ్యాకరణం వైపు ఆకర్షించినప్పుడు, విశేషణం “తక్కువ" 1953 ఏప్రిల్ 1వ తేదీ లేదా సెక్షన్ లో పేర్కొనబడిన పన్నెండు నెలల కాలపరిమితి ముగిసే తేదీ గురించి ప్రస్తావన ఉంది అని మరియు 1952 సెప్టెంబర్ 30 నాటి పూర్వపు తేదీని సూచించలేమని అంగీకరించారు.

పైన పేర్కొన్న కారణాల వల్ల మా తీర్పులో, 1952 సెప్టెంబర్ 30 తరువాత, ఈ అర్జీ లోని అర్జీదారును మరియు పైన పేర్కొన్న ఇతర అర్జీలలో ఉన్నవారిని నిర్బంధించడం చట్టవిరుద్ధంగా మారింది, అందువల్ల ఈ అర్జీ లోని మరియు 1952 నాటి అర్జీ నం. 350, 356, 362 మరియు 366 ల లోని అర్జీదారులను తక్షణమే విడుదల చేయాలని మేము ఆదేశిస్తున్నాము. 1952 డిసెంబర్ 31 వరకు తమ నిర్బంధాన్ని పొడిగిస్తూ సెప్టెంబర్ 22న జారీ చేసిన పొడిగింపు ఉత్తర్వుల కారణంగా వారు నిర్బంధంలో ఉన్నారు. ఆ రోజున అమల్లో ఉన్న చట్టం ప్రకారం ఆ ఉత్తర్వు జారీ చేసే అధికారం రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి లేదు. 1952 సెప్టెంబర్ 30, వారి నిర్బంధం ఒక స్థిరమైన మరియు పూర్తిగా చెల్లుబాటు అయ్యే ఉత్తర్వు ద్వారా కొనసాగే తేదీగా పేర్కొనబడింది మరియు ఆ తేదీకి మించి వారి నిర్బంధ ఉత్తర్వు చట్టవిరుద్ధం మరియు సెక్షన్ 11 – ఎ (2) యొక్క నిబంధనలపై లేదా అసలు చట్టంలోని సెక్షన్ 11 (1) నిబంధనల ప్రకారం సమర్థించబడదు.

అర్జీలు అనుమతించబడ్డాయి.

ప్రతివాదులు మరియు ఇంటర్ వెనర్ తరపున ఏజెంట్: జి. హెచ్. రాజాధ్యక్ష.